

Rolnummer 1925
Arrest nr. 58/2001 van 8 mei 2001

## A R R E S T

---

*In zake* : de prejudiciële vraag betreffende artikel 135, § 2, van het Wetboek van Strafvordering, gesteld door het Hof van Beroep te Antwerpen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters H. Boel en M. Melchior, de rechters P. Martens, R. Henneuse, E. De Groot en L. Lavrysen, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, emeritus rechter E. Cerexhe, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter H. Boel,

wijst na beraad het volgende arrest :

\*

\* \*

### I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij arrest van 24 maart 2000 in zake Uyar Zekayi en anderen tegen W. Stevens, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 29 maart 2000, heeft het Hof van Beroep te Antwerpen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 135, § 2, van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel 30 van de wet van 12 maart 1968 [lees : 1998] (*Belgisch Staatsblad* van 2 april 1998; *erratum*, *Belgisch Staatsblad* van 7 augustus 1998) de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 en artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in zoverre het, buiten het geval van artikel 539 van het Wetboek van Strafvordering, de inverdenkinggestelde niet toelaat hoger beroep in te stellen tegen een beschikking van de raadkamer waarbij hij naar de correctionele rechtbank wordt verwezen ingeval hij geen geschreven conclusies heeft neergelegd met betrekking tot de onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden als bedoeld in artikel 131, § 1, van het Wetboek van Strafvordering, terwijl dit hoger beroep tegen de beschikkingen van de raadkamer die krachtens de artikelen 128, 129 en 130 van het Wetboek van Strafvordering zijn genomen, wel onvoorwaardelijk openstaat voor het openbaar ministerie en de burgerlijke partij ? »

### II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 17 juli 1998 is een klacht met burgerlijke partijstelling ingediend tegen W. Stevens. Op 1 maart 1999 vordert de procureur des Konings de buitenvervolginstelling bij gebrek aan voldoende bezwaren. De raadkamer is echter een andere mening toegedaan en verwijst W. Stevens bij beschikking van 29 juni 1999 naar de correctionele rechtbank.

Op 5 juli 1999 stelt de inverdenkinggestelde hoger beroep in tegen die beschikking. Het openbaar ministerie is, op grond van artikel 135, § 2, van het Wetboek van Strafvordering, van mening dat dit beroep onontvankelijk moet worden verklaard. Alvorens uitspraak te doen, stelt de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Antwerpen, op verzoek van de inverdenkinggestelde, de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag.

### III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 29 maart 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 22 mei 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 31 mei 2000.

Memories zijn ingediend door :

- W. Stevens, wonende te 3580 Beringen, Motstraat 39, bij op 4 juli 2000 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 7 juli 2000 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 1 september 2000 ter post aangetekende brieven.

De Ministerraad heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 4 oktober 2000 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 juni 2000 en 28 februari 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 29 maart 2001 en 29 september 2001.

Bij beschikking van 6 februari 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter L. Lavrysen.

Bij beschikking van 28 februari 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 21 maart 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 1 maart 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 21 maart 2001 :

- zijn verschenen :
- . Mr. J. Swennen, advocaat bij de balie te Hasselt, voor W. Stevens;
- . Mr. O. Vanhulst *loco* Mr. P. Hofströssler, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en E. Cerexhe verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

#### IV. *In rechte*

- A -

A.1. De Ministerraad brengt allereerst in herinnering dat, vóór de wet van 12 maart 1998, de inverdenkinggestelde volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie geen hoger beroep kon instellen tegen een verwijzingsbeslissing van de raadkamer. Die zienswijze steunde op de overweging dat de inverdenkinggestelde voor het vonnisgerecht alle middelen kan laten gelden, ongeacht of die het bestaan van voldoende bezwaren dan wel een vormgebrek in de procedure of in de verwijzingsbeslissing betroffen. Gevolg gevend aan de arresten nrs. 82/94 en 22/95 heeft de wetgever de mogelijkheden voor de inverdenkinggestelde om hoger beroep aan te tekenen tegen een beschikking van de raadkamer substantieel verruimd.

In hoofdorde betoogt de Ministerraad dat het openbaar ministerie en de inverdenkinggestelde geen vergelijkbare categorieën zijn aangezien tussen hen een fundamenteel verschil bestaat dat zou verantwoorden dat het openbaar ministerie prerogatieven geniet waarvan de grondwettigheid niet kan worden beoordeeld door zijn situatie met die van de inverdenkinggestelde te vergelijken. De Ministerraad meent voor die stelling steun te vinden in het arrest nr. 82/94.

In ondergeschikte orde meent de Ministerraad dat artikel 135, § 2, van het Wetboek van Strafvordering het gelijkheidsbeginsel niet schendt voor zover de ontvankelijkheid van het hoger beroep van een schriftelijke conclusie afhankelijk wordt gesteld. Hij merkt op dat de wetgever elke nodeloze verlenging en verzwaring van de procedure heeft willen vermijden en dat de beroepsprocedure nodeloos zou worden verzaamd door aan de kamer van inbeschuldigingstelling geschillen voor te leggen die niet voor de raadkamer werden gevoerd. De vraag of een geschil al dan niet voor de raadkamer werd gevoerd, kan op sluitende wijze worden bewezen door de aanwezigheid van een schriftelijke conclusie die voor de eerste rechter werd neergelegd.

Met verwijzing naar de arresten nrs. 10/97, 27/97 en 32/95 betoogt de Ministerraad dat de wetgever het recht heeft om de rechtspleging te vereenvoudigen en de duur van de rechtspleging in te korten. Bovendien zou de maatregel geen afbreuk doen aan de rechten van verdediging. Een verwijzingsbeschikking biedt de inverdenkinggestelde de mogelijkheid zijn verweermiddelen voor de feitenrechter te doen gelden. Bovendien heeft de wetgever hem het recht om hoger beroep in te stellen niet ontzegd, doch heeft hij dat recht slechts afhankelijk gesteld van het indienen van een schriftelijke conclusie voor de raadkamer. Derhalve meent de Ministerraad dat de nagestreefde rechtszekerheid de voorgeschreven ontvankelijkheidsvoorwaarde rechtvaardigt.

A.2. W. Stevens is van oordeel dat het onderscheid tussen verschillende categorieën van personen bij de regeling van de rechtspleging niet berust op een objectief criterium dat redelijk verantwoord is. Hij erkent dat er een fundamenteel verschil bestaat tussen de belangen die het openbaar ministerie en de inverdenkinggestelden vervullen in het kader van de rechtspleging in de fase van het vooronderzoek, doch dit zou niet volstaan om de beperking van de beroepsmogelijkheid voor de inverdenkinggestelde te verantwoorden. Hij acht het in het belang van zowel het openbaar ministerie en de burgerlijke partij als van de inverdenkinggestelde dat aan iedereen de mogelijkheid wordt geboden om in ieder stadium van het onderzoek en de rechtspleging de onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden op te werpen die een invloed hebben op het onderzoek, de beslissing van buitenvervolginstelling of de verwijzingsbeslissing, ook al zijn die argumenten niet in een schriftelijke conclusie ontwikkeld.

Het argument dat het rechtsmiddel van hoger beroep als verdragingsmanoeuvre zou kunnen worden gebruikt, vormt naar zijn oordeel een *in concreto* te waarden feitelijk element dat niet als een redelijke verantwoording voor het vaststellen van een regel kan dienen. Ieder rechtsmiddel, in welke fase van de rechtspleging ook, kan immers door de inverdenkinggestelde of beklaagde worden misbruikt. Die mogelijke misbruiken kunnen geen redelijke verantwoording bieden voor een ongelijke behandeling van partijen in het strafproces.

Wat inzonderheid de rechtspleging betreft die aan de prejudiciële vraag ten grondslag ligt, merkt W. Stevens op dat hij ter zitting van de raadkamer werd geconfronteerd met een vordering tot buitenvervolginstelling van het openbaar ministerie en dat het een inverdenkinggestelde niet past in een dergelijk geval verzuimen, nietigheden of onregelmatigheden op te werpen.

A.3. Op dit laatste punt antwoordt de Ministerraad dat de houding van het openbaar ministerie ten aanzien van de vraag of de buitenvervolginstelling dan wel de verwijzing naar het vonnisgerecht aangewezen is, de onderzoeksgerechten niet bindt en dat uitsluitend de raadkamer en, in voorkomend geval, de kamer van inbeschuldigingstelling bevoegd zijn daaromtrent een beslissing te nemen. De inschatting dat het schriftelijk opwerpen van onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden als bedoeld in artikel 131, § 1, van het Wetboek van Strafvordering nutteloos zou zijn wanneer het parket voor de raadkamer de buitenvervolginstelling vordert, moet derhalve geheel voor rekening van W. Stevens worden gelaten.

A.4. W. Stevens stelt vervolgens de verplichting om de verzuimen, onregelmatigheden of nietigheden bij geschreven conclusies op te werpen ter discussie. Aangezien de strafrechtspleging de openbare orde raakt, mag naar zijn mening van de inverdenkinggestelde niet worden geëist dat hij, in het kader van de rechtspleging bij het

afsluiten van het vooronderzoek, zijn argumenten die betrekking hebben op verzuimen, nietigheden of onregelmatigheden op schrift dient te stellen, op straffe van verval van de mogelijkheid tot hoger beroep.

Hoewel de inverdenkinggestelde die argumenten nog aan de bodemrechter kan voorleggen, is hij van oordeel dat de rechten van de verdediging worden geraakt. Bij wijze van voorbeeld voert hij aan dat de voorlegging van een dossier aan de bodemrechter, reeds ontdaan van nietigheden, verzuimen of onregelmatigheden met betrekking tot het onderzoek, een ander uitgangspunt vormt om zich te verdedigen, dat de bodemrechter gebonden is door de feitelijke elementen zoals opgenomen in de verwijzingsbeschikking, dat de bodemrechter niet over de bevoegdheid beschikt om de zaak opnieuw voor de onderzoeksrechter te brengen, dat de inverdenkinggestelde een aanleg verliest om die argumenten te laten gelden en dat de inverdenkinggestelde zich in geval van verwijzing naar de correctionele rechtbank zal moeten verantwoorden bij zijn werkgever.

A.5. Volgens de Ministerraad gaat de stelling dat de argumenten met betrekking tot de procedure de openbare orde raken, zodat de niet-neerlegging van schriftelijke conclusies niet zou kunnen worden beschouwd als een verzaking aan het hoger beroep, voorbij aan het feit dat ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de rechtsmiddelen van openbare orde zijn en niet om billijkheidsredenen opzij kunnen worden geschoven. Overigens stelt artikel 235*bis*, § 5, van het Wetboek van Strafvordering uitdrukkelijk dat de middelen die de openbare orde aanbelangen voor de feitenrechter kunnen worden opgeworpen, zelfs indien zij door de kamer van inbeschuldigingstelling zijn onderzocht.

A.6. W. Stevens is ten slotte van oordeel dat de wetgever onvoldoende is tegemoetgekomen aan de bezwaren die het Arbitragehof in de arresten nrs. 82/94 en 22/95 heeft doen gelden met betrekking tot een niet te rechtvaardigen ongelijke behandeling van verdachten - thans inverdenkinggestelden - enerzijds en openbaar ministerie en burgerlijke partij anderzijds. Om te voorkomen dat het hoger beroep als verdragingsmanoeuvre zou worden gebruikt, heeft hij ervoor gekozen de inverdenkinggestelden slechts een beperkte beroepsmogelijkheid te bieden. Het hoger beroep kan niet worden gefundeerd op middelen die tot de grond van de zaak behoren. De wijze waarop de wetgever evenwel de mogelijkheid tot hoger beroep heeft beperkt, doet een andere discriminatie ontstaan waarvan de voorliggende zaak een illustratie is.

Volgens W. Stevens houdt het gelijkheidsbeginsel in dat iedere beklagde recht heeft op een gelijke en eerlijke behandeling voor de strafrechter. Afwijkingen daarvan zijn enkel gerechtvaardigd voor zover zij steunen op een objectieve en redelijke verantwoording. Hij meent dat het als onredelijk moet worden beschouwd dat een inverdenkinggestelde de verplichting heeft om bij geschreven conclusie de op straffe van nietigheid voorgeschreven onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden te laten gelden, zelfs in geval van vordering tot buitenvervolginstelling. Een dergelijke verplichting zou onevenredig zijn ten aanzien van de doelstelling van de wetgever die erin bestaat verdragingsmanoeuvres tegen te gaan en een vlotte rechtsbedeling mogelijk te maken door gezuiverde dossiers voor de bodemrechter te brengen.

A.7. De Ministerraad daarentegen is van oordeel dat de maatregel tot het strikt noodzakelijke werd beperkt en de evenredigheidstoets doorstaat. Aan de reeds in de memorie aangehaalde elementen (A.1, *in fine*) wordt in de memorie van antwoord nog toegevoegd dat het vereiste van de voorafgaande neerlegging van een schriftelijke conclusie niet geldt voor de onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden met betrekking tot de verwijzingsbeschikking zelf, noch voor de gronden van niet-ontvankelijkheid of verval van de strafvordering die zouden ontstaan na de debatten voor de raadkamer.

- B -

B.1. Artikel 135 van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij de wet van 12 maart 1998 tot verbetering van de strafrechtspleging in het stadium van het opsporingsonderzoek en het gerechtelijk onderzoek, bepaalt :

« § 1. Het openbaar ministerie en de burgerlijke partij kunnen hoger beroep instellen tegen alle beschikkingen van de raadkamer.



§ 2. De inverdenkinggestelde kan in geval van onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden als bedoeld in artikel 131, §1, of met betrekking tot de verwijzingsbeschikking, beroep instellen tegen de verwijzingsbeschikkingen bepaald in de artikelen 129 en 130, onverminderd het in artikel 539 van dit Wetboek beoogde hoger beroep. Hetzelfde geldt voor de gronden van niet-ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering. Het hoger beroep is in geval van onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden als bedoeld in artikel 131, §1, slechts ontvankelijk indien het middel bij schriftelijke conclusie is ingeroepen voor de raadkamer. Hetzelfde geldt voor de gronden van niet-ontvankelijkheid of van verval van de strafvordering, behalve wanneer ze zijn ontstaan na de debatten voor de raadkamer.

[...] »

De artikelen 128 tot 131, § 1, en artikel 539 van hetzelfde Wetboek bepalen :

« Art. 128. Indien de raadkamer van oordeel is dat het feit noch een misdaad, noch een wanbedrijf, noch een overtreding oplevert, of dat tegen de inverdenkinggestelde generlei bezwaar bestaat, verklaart zij dat er geen reden is tot vervolging.

Art. 129. Indien zij van oordeel is dat het feit slechts een overtreding of een van de in artikel 138 bedoelde wanbedrijven is, wordt de inverdenkinggestelde naar de politierechtbank verwezen.

De bepalingen van dit artikel en van het vorige artikel kunnen geen afbreuk doen aan de rechten van de burgerlijke partij of van de openbare partij, zoals hierna wordt bepaald.

Art. 130. Indien het misdrijf strafbaar blijkt te zijn met correctionele straffen, wordt de inverdenkinggestelde behoudens het geval bedoeld in artikel 129, eerste lid, naar de correctionele rechtbank verwezen.

Art. 131. § 1. De raadkamer spreekt, als daartoe grond bestaat, de nietigheid uit van de handeling en van een deel of het geheel van de erop volgende rechtspleging, wanneer zij een onregelmatigheid, verzuim of nietigheid vaststelt die invloed heeft op :

1° een handeling van het onderzoek;

2° de bewijsverkrijging.

[...]

Art. 539. Wanneer de verdachte, de beklaagde of de beschuldigde, de ambtenaar belast met het openbaar ministerie of de burgerlijke partij hetzij de exceptie van onbevoegdheid van een rechtbank van eerste aanleg of van een onderzoeksrechter, hetzij een declinatoire exceptie heeft opgeworpen, kan niemand zich tot het Hof van Cassatie wenden om regeling van rechtsgebied te verkrijgen, onverschillig of de exceptie aangenomen dan wel verworpen is; onverminderd het recht om voor het hof van beroep hoger beroep in te stellen tegen de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg of van de onderzoeksrechter, en het recht om zich in cassatie te voorzien tegen het arrest van het hof van beroep, indien daartoe grond bestaat. »



B.2. Artikel 135, §2, van het Wetboek van Strafvordering onderwerpt het hoger beroep van de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer aan een ontvankelijkheidsvoorwaarde. Hij kan op grond van onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden als bedoeld in artikel 131, § 1, slechts op ontvankelijke wijze hoger beroep instellen indien het middel bij schriftelijke conclusie werd aangevoerd voor de raadkamer. Eenzelfde ontvankelijkheidsvoorwaarde geldt niet voor het hoger beroep van het openbaar ministerie en de burgerlijke partij tegen de beschikkingen van de raadkamer.

De prejudiciële vraag strekt ertoe van het Hof te vernemen of dat verschil in behandeling inzake ontvankelijkheid van het hoger beroep een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

B.3. Noch artikel 142 van de Grondwet, noch de bijzondere wet van 6 januari 1989 hebben het Hof de bevoegdheid verleend om wettelijke normen rechtstreeks te toetsen aan een verdragsbepaling.

B.4. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5. Tussen het openbaar ministerie en de inverdenkinggestelde bestaat een fundamenteel verschil dat op een objectief criterium steunt : het openbaar ministerie vervult, in het belang van de gemeenschap, de opdrachten van openbare dienst met betrekking tot de opsporing en de vervolging van de misdrijven (artikelen 22 tot 47bis van het Wetboek van Strafvordering) en vordert de toepassing van de strafwet (artikel 138 van het Gerechtelijk Wetboek); de inverdenkinggestelde verdedigt zijn persoonlijk belang. Dat verschil biedt een redelijke verantwoording voor het feit dat het openbaar ministerie, totdat de zaak voor de raadkamer

wordt gebracht, prerogatieven geniet waarvan de grondwettigheid niet kan worden beoordeeld door zijn situatie te vergelijken met die van de inverdenkinggestelde.

B.6. Aangezien evenwel de wetgever na afloop van het onderzoek een procedure voor de raadkamer invoert die grondig verschilt van die voor het vonnisgerecht, hij een debat op tegenspraak mogelijk maakt tussen het openbaar ministerie en de inverdenkinggestelde, hij aan de burgerlijke partij, die particuliere belangen verdedigt, de mogelijkheid biedt om aan dat debat deel te nemen en hij tot slot een beroep organiseert tegen de beslissing van de raadkamer, kunnen de ontvankelijkheidsvereisten van dat beroep alleen verschillen naar gelang van de persoon die het instelt, ingeval die verschillende behandeling objectief en redelijk is verantwoord.

B.7. Een algemeen rechtsbeginsel van de dubbele aanleg bestaat niet. Wanneer de wetgever evenwel in het rechtsmiddel van hoger beroep voorziet, moet hij daarbij een eerlijk verloop van de procedure waarborgen.

Het recht op toegang tot de rechter, dat een onderdeel is van het recht op een eerlijk proces, kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden, met name wat betreft het instellen van een rechtsmiddel. Die voorwaarden mogen echter niet ertoe leiden dat het recht op zodanige wijze wordt beperkt dat de kern ervan wordt aangetast. Het recht op het aanwenden van het rechtsmiddel waarin de wetgever heeft voorzien zou zijn geschonden indien de beperkingen geen wettig doel nastreven of indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

Het beginsel van de wapengelijkheid, dat eveneens een onderdeel is van het recht op een eerlijk proces, houdt de verplichting in om aan elke partij de mogelijkheid te bieden om haar argumenten te doen gelden in omstandigheden die haar niet kennelijk benadelen ten aanzien van de tegenpartij.

B.8. De mogelijkheid om bij de kamer van inbeschuldigingstelling hoger beroep in te stellen op grond van onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden die invloed hebben op een handeling van het onderzoek of op de bewijsverkrijging beoogt de zuivering van de

onregelmatigheden uit het onderzoek te laten plaatsvinden vooraleer de zaak naar de vonnisrechter wordt verwezen.

Naar luid van de parlementaire voorbereiding is de voorwaarde dat het middel moet zijn aangevoerd voor de raadkamer opdat op ontvankelijke wijze hoger beroep kan worden ingesteld tegen de verwijzingsbeschikking, ingevoerd om te vermijden dat voor de raadkamer lichtvaardige middelen worden opgeworpen. Het vereiste dat het middel bij schriftelijke conclusie moet zijn aangevoerd, is bedoeld om bewijsproblemen aangaande de ontvankelijkheid van het hoger beroep te vermijden (*Parl. St.*, Kamer, 1996-1997, nr. 857/1, p. 64, en nr. 857/17, p. 16).

B.9. Die bezorgdheid verantwoordt op redelijke wijze de in het geding zijnde maatregel. Hij legt geen onevenredige verplichting op aan de inverdenkinggestelde omdat die, bij voorbaat, weet dat hij schriftelijke conclusies moet neerleggen wanneer hij de mogelijkheid wil behouden om hoger beroep in te stellen tegen de beschikking van de raadkamer.

B.10. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

In zoverre artikel 135, § 2, van het Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de inverdenkinggestelde tegen de verwijzingsbeschikking van de raadkamer, op grond van onregelmatigheden, verzuimen of nietigheden als bedoeld in artikel 131, § 1, slechts op ontvankelijke wijze hoger beroep kan instellen indien hij het middel bij schriftelijke conclusie heeft aangevoerd voor de raadkamer, schendt het de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 8 mei 2001.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

H. Boel